

mentarisk Regjering, bygget paa Folke-
thingets Flertal, er en saadan Impul og
let Sag, der er et saadant berettiget Krav, at
dets Fuldestgjærelse kan fremtvinges
ved Finantslovens Forkastelse, saa
forkast Finantsloven. Efter min Overbe-
visning er en saadan Tro en uhyre Stusselse.
Finantslovens Forkastelse har, om den end i rent
formel Forstand har Hjemmel i Grundloven, ikke
Hjemmel i Realiteten under de Forhold, som her
ligge for. Det er et tvæegget Sværd, i det et et
hensynsløst og farligt Vaaben, som det vil min
Tro vil faare den, der bruger det, som en

Vojsen. Efter dette i Virkeligheden inter-
essante Foredrag, som vi nu have hørt, skal jeg,
som Svar derpaa, kun tilføje nogle ganske faae
Ord. Der som det Skridt, der her er foreslaaet
og tiltraadet, og der som de Forordninger, som
Gjennemførelsen af Folkets Selvtjyrelse, som
er et Nødvendigt Program, og som hidtil have
ledet Forhandlingerne i denne Sag, der som
disse Forordninger er byggede paa en Sam-
menligning med det System, som raader i Eng-
land, vilde den ærede Finantsminister hele Be-
trægtning og Udviikling have været paa sin Plads;
men dette er ikke saa Tilfellet. I Ganske vist har
der hist og her været Hjemtal Analogier, hentede
fra enkelte Punkter af Forholdene i England,
men det er ingenlunde saa, at det System, hvor
paa der her har været gjort Forordning, er bygget
paa, at vi ville have det saaledes, som det er i
England. Vi ere kun altsor godt bekendte med
de i høi Grad aristokratiske Forhold, under raade i
England, til at vi paa nogen Maade skulle kunne
tiltraade at gjøre den engelske Stat til et Mønster
for den danske. Det er altsaa ikke Hensyntagen
til noget eiendommeligt Engelsk, der har ledet os,
men derimod Hensyntagen til Noget, der gjennem
Narenes Løb desværre er blevet eiendommeligt
dansk, og det er dette, at vi ere gaaede ifraa, at
Lovgivningsarbejdet i sine væsentlige Hovedtræk er
standet. Det er, tør jeg sige, noget eiendomme-
lig dansk i dette Dieblit, og vor Forordning er
altsaa bygget paa for Saanden værende Forhold,
der tvinge os til at stille den. Det er ganske
vist, saaledes som den høitærede Finantsminister
udviklede det, et trofæsløst og haabløst Arbejde,
som vi i en Række af Aar have deltaget i. Naar
der spørges, hvorledes det da gaar til, at Sagerne
ikke blive fremmede, af Arbejdet i Udvalgene bli-
ver uendeligt og ikke medfører noget Resultat, saa
ligger Svaret overmaade nær; det ligger i, at
man fra Folkethingets Side har ønsket det for
nødvendigt at underkaste familige Lovene saadan
Bearbejdelse, at den Skikkelse, der derved faae,
bliver stik modsat den, hvori de ere blevne fore-
lagte. Dette Resultat tyder tydelig nok her paa,
at det Arbejde, Udvalgene foretage, er nødvendigt
for at tilveiebringe Folkethingets Mening, og dette

viser da atter tilbage til det Punkt, hvor Knuden
ligger, nemlig til den nu til Udtaalelse bragte
Mistillid mellem Regjeringen og Folkethinget.
Det er langt fra mig, at jeg skulde se Fremtiden
i noget overordenligt lyst Skær og ikke forstaa,
at den kan indeholde en Mængde store, farlige
og betænkelige Bønhedigheder. Jeg ser endvidere
fuldt vel, hvad det ærede Medlem for Tilsted
Amts 4de Valgtreds (Schørring) har lagt Vægt
paa, at Betingelsen for, at de Forordninger, der
stilles fra Folkethingets Flertals Side, skulle kunne
opfyldes, er den, at der i Virkeligheden skæbes og
bibeholdes et politisk Parti, som i Sandhed kan
kaldes parlamentarisk. Det gaar underlig til
med Taler, derom; thi fra nogle Sider høyer man
bestandig Behovet for det altsor stærke Sam-
menhold, og fra andre Sider høyer man den stik
modsat Tale, at naar man virkelig vil Noget,
saa maa man ogsaa skaffe Midler til, at kunne
udføre det, og dette Middel er netop et stærkt
sammenholdende politisk Parti. Jeg erkjender fuld-
stændig Berettigelsen af denne sidste Forordning, og
naar Folkethinget er gaaet til at opstille virkelig
folkelig Selvtjyrelse som det Maal, det vil ar-
bejde hen til, saa maa jeg tilføje, at vi ogsaa
derved have paataget os en moralsk Forpligtelse
til at tilveiebringe et virkelig parlamentarisk Parti,
og Forpligtelsen er i endnu høiere Grad tilstede
med Hensyn til, at bibeholde det i Narenes Løb.
Den høitærede Finantsminister vilde gjøre en Skil-
nelse mellem de Skridt, som Folkethingets Flertal
i Løbet af den sidste Maaned har ment at
burde foretage, navnlig en Skilnelse mellem
Hovedsagen og det Skridt, som her er blevet bragt i
Forslag. Regtelsen af Finantsloven, men der
findes i Virkeligheden ingen saadan Forskel. Jeg
anser ganske vist dette sidstnævnte Skridt for at
være forbundet med megen Betænkelighed; det er
det yderste konstitutionelle Middel i den parlamen-
tariske Kamp. Men hvad har drevet Folkethinget
til at foretage et saadant Skridt, og hvem bær-
er Ansvar for det? Jeg siger, at Ansvar det
for paahviler den høie Regjering, og jeg skal mo-
tivere dette i den Mening, med det Skridt, som
Folkethinget eller Folkethingets Flertal, hvad der
jo bliver det samme, har foretaget i den sidste
Maaned, har jo været den, Skridt for Skridt at
gjøre det tydeligt, at der fandtes en saadan Strid
mellem Regjeringen og Folkethinget, at en forsæt
Samarbejden vilde vise sig at være utaalelig eller
jeg kan gjerne bruge dette Udtryk, umuligt.
Men Vægten af de Skridt, som saaledes ere fore-
tagne, er betinget af, at der bagved alle disse
Skridt ligger den Magt og Myndighed, som er i
Folkethingets Haand, til at have Saanden over
Pengekasen, og forsaavidt denne Magt og Myn-
dighed anerkendes som staaende bagved ethvert af
disse Skridt, ligger der i de Skridt, som tidligere
ere foretagne, en Vægt, som fra Regjeringens Side
er bleven underkendt. Folkethinget har saa-